

/Bloedverwanten

Gerdi en Martin Verbeet

GERDI VERBEET

(Amsterdam, 1951) studeerde na het gymnasium sociale geografie. Die studie maakte ze niet af, maar wel haalde ze later haar bevoegdheid als lerares Nederlands, waarna ze ging lesgeven.

Vanaf 1994 was ze adviseur van de PvdA-coryfeeën Tineke Netelenbos en Ad Melkert. In 2001 kwam ze zelf in de Tweede Kamer terecht, waar ze van 2006 tot 2012 voorzitter was. Vorig jaar verscheen haar boek over de parlementaire democratie, *Vertrouwen is goed maar begrijpen is beter*.

Momenteel zit ze onder meer in de raad van toezicht van Artis en is ze voorzitter van de Patiëntenfederatie NPCF. Ook fungeert ze regelmatig als tafeldame bij *De Wereld Draait Door*. Gerdi heeft een relatie met Wim Meijer, voormalig staatssecretaris en commissaris van de Koningin. Ze hebben bij elkaar zes kinderen en acht kleinkinderen en wonen afwisselend in Garderen en in Amsterdam.

MARTIN VERBEET

(Amsterdam, 1950) studeerde biologie in Amsterdam en promoveerde in 1983 als moleculair bioloog. Tussen 1985 en 2004 deed hij onderzoek naar stollings- en spierziekten. In 1995 zette hij als docent-onderzoeker bij de Universiteit Leiden een groot Europees nanotech-project op.

Van 2004 tot 2010 was hij stadsdeelvoorzitter van Amsterdam Oost-Watergraafsmeer. Nu zit hij voor de PvdA in de Amsterdamse gemeenteraad en is hij woordvoerder kunst en cultuur, monumenten en media. Ook is hij mede-oprichter van de stichting Amsterdam Science Festival. Martin heeft een relatie met leke Ginjaar en heeft een zoon en een kleindochter.

Om de hals van Gerdi Verbeet (61) hangt een roodgouden medaillon. 'Ter herinnering aan de familie Schiller' staat er met sierlijke krulletters op. Haar grootvader kreeg het in 1912 bij het dertigjarig jubileum van hotel-café-restaurant Schiller, waar hij als ober werkte. Daarom is het statige etablissement aan het Amsterdamse Rembrandtplein de uitgelezen plek voor ons gesprek.

Familie is belangrijk voor Gerdi en Martin, haar één jaar oudere broer. Ze zijn elkaars steun en toeverlaat, en beiden politiek actief voor de PvdA. Gerdi is sinds september Kamervoorzitter-af. Martin zit in de Amsterdamse gemeenteraad. Gerdi was paranimf bij Martins promotie, Martin Gerdi's getuige bij haar eerste huwelijk en verbond haar bij het tweede persoonlijk in de echt. Ze hebben altijd vlak bij elkaar gewoond en hebben wekelijks contact over alles van politiek tot opvoeding. Daarbij geven ze elkaar ongezoeten hun mening. Een voorwaarde voor een goede relatie, vinden ze. Zo zijn ze opgevoed.

"We hadden samen een kamer," zegt Gerdi. "Ontzettend gezellig. Ik las Martin verhaaltjes voor en dan viel hij halverwege in slaap. Rond ons twaalfde kregen we aparte kamers. Dat vond ik niks. Gelukkig had Martin een divan; daar ging ik dan met mijn kussen naartoe, zodat ik niet alleen hoefde te slapen."

Samen op blokfluit- en dansles, allebei een krantenwijk, naar dezelfde feestjes met dezelfde vrienden. Zijn er ook verschillen? Gerdi: "Martin heeft een enorme feitenkennis, een ongelooflijk geheugen. Zijn huis is afgeladen met boeken. Een hamsteraar." Martin: "Ik ben een vastlegger. Ik kan obsessief scannend lezen, op zoek naar meer feiten. Gerdi is sociaal scherper dan ik. Ze anticipeert ontzettend goed."

Gerdi: "Ik denk tien stappen vooruit."

Martin: "Ik ook, maar ik accepteer dat dingen soms anders kunnen gaan. Ik laat meer ruimte."

Gerdi: "Ik ben meer een control freak."

Martin: "We hebben elkaar wel nodig. In emotionele zin."

Gerdi: "Martin is echt een rots in mijn bestaan. Ik ben gescheiden van de vader van mijn zoons en Martin heeft er streng op toegezien dat we een goede relatie zouden houden voor de kinderen. Daar ben ik hem ontzettend dankbaar voor. Het resultaat is dat we een knip- en plakfamilie hebben. We zijn pas nog met iedereen een lang weekend naar Terschelling geweest. Dat gaat heel goed."

Voor het interview hebben ze samen gedineerd. Ze bespraken onder meer het slavernijverleden van Nederland. Ze zouden graag zien dat Nederland daar een ruimhartig excuus voor aanbiedt. Gerdi: "Onze vader heeft aan de politionele acties in Indonesië meegedaan. Dat zit mij niet lekker, al was het een non-combat-

Gerdi: ‘Hij kookte vroeger konijnen uit.’

Martin: ‘Ik heb nu weer twee schedels... Heb jij nog ergens een pan?’

tante functie. Terwijl hij vóór de oorlog pacifist was.”

Martin: “We hebben daar allebei een enorme tegenreactie op gehad. We deden in de jaren zeventig mee aan allerlei anti-oorlogsacties.”

Om iets goed te maken? Gerdi: “Een beetje wel. Mijn vader kon nog geen vlieg doodslaan; hij moet er enorm mee geworsteld hebben dat hij onderdeel van de oorlog is geweest. Er werd bij ons thuis nooit over gesproken, en dat vind ik nog altijd jammer. Ook vanuit politiek opzicht: je gezamenlijk verleden bestaat ook uit de dingen die fout zijn gegaan.”

Martin, die tot hij in 2004 de politiek in ging als bioloog werkte: “Het is net als in de biologie. Je hebt de kant van de opbouw en die van de afbraak. Niemand wil het over dat laatste hebben, maar die kant vind ik juist fascinerend! Samen vormt het een eerlijk geheel.”

Gerdi: “Hij kookte vroeger konijnen uit. Dan stonk het hele huis.”

Martin, plagend: “Ik heb nu weer twee schedels... Heb jij nog ergens een pan?”

Gerdi: “Oeh, bah.”

Omdat hun ouders allebei fulltime in het onderwijs werkten, werden ze gedeeltelijk door hun oma opgevoed. “Ik ben gevormd door de vrouwen in de familie,” zegt Gerdi. “Onze moeder zat op een nonneninternaat. Vreselijk, die geestelijke druk. Wat haar het meest dwarszat, was dat haar vader het volle pond betaalde en dat zij daarom allerlei extra’s kreeg die minder welgestelde meisjes niet kregen. En ze mocht haar vleeswaren niet delen met een vriendinnetje dat ander eten kreeg. Zo was er voor mijn moeder geen lol aan. Ik heb dankzij haar een enorm sterk rechtvaardigheidsgevoel gekregen.”

Vorig jaar is ze overleden. “We zijn nu met z’n tweeën,” zegt Gerdi. Ze schuift als vanzelf in de beschermende arm van haar broer. “Sorry, ik kan er niets aan doen...” verontschuldigt ze zich voor haar tranen. “Ik vind het heel erg dat ze er niet meer is. Weet je, ze was hartstikke dement. Maar haar aanwezigheid gaf me toch altijd een vertrouwd gevoel.”

Martin: “Voor mij was dat anders. Ik vond het veel ingewikkelder. Een heel langdurig afscheid.”

Gerdi: “Ze was vroeger streng en veeleisend. Maar in de laatste fase was ze alleen maar lief en gezellig. We konden lachen.”

Martin: “Ik heb er juist vrede mee.”

Gerdi: “Ik ook wel, maar ik mis haar gewoon. Dat ik haar niet meer kan vasthouden. O, ik weet nog dat we met mijn kleindochter Lola wandelden en ik haar vroeg hoe ze op haar leven terugkeek. Ze zei: ‘Ik heb een geweldig leven gehad. Altijd precies gedaan wat ik zelf wou.’” Nog een toast.

Als de wijn en port op zijn, lopen Gerdi en Martin arm in arm naar buiten. Hij pakt de fiets, zij springt lachend achterop./

door Ivo van Woerden **beeld** Roos Trommelen